

Ahmet 6 Kara Kuzum

– İ.ÇELİKLİ · 23 Ağustos 2010

yavrımı ben gedeli beri
yuyan olmamış,
öleye bi talaşa o mu
gedip de
Okarı Çeşmeden kim su getirivicek,
işden gayıtdan,
kim su ılıtcak da
kim yuyvucak
nası kogdum hasrretliğinen
nası öğsemişin içim yaldı
yalınız galdı gara guzum,
saşları acı-acı kokuyo
insanın burnunun direğini sızladıyo
yalınız deye evde de gomamışlar ellehem
teni yanmış,

kadife teni pörsümüş yavrımın
sırtı sikkınlar[1] içinde
saşları harman süpürgesi gibi
terleye guruya, terleye soğuya
haralda a(ğ)lamış da
gözlerinden akan yanağında gurumuş
suratı yol yol,
boz toprak gibi
saşları gonurlaşmış görmeyeli

ipek yüzü çatlamış,
elleri yarılmış
ponturunun asgısı dikik
düğmeleri gopuk
önü açık,
sıkmasının düğmeleri
ters-mers iliklenmiş,
aya(ğ)ndahı yun çorap gözenmeyi geçmiş

yavrımı ben gedeli yuyan olmamış,
deyon emme
zabah(i)n zeherinde
yolmaya
gecenin leyli gecinde evlere
insannarın kendi çoluğu-çocuğunu
gördüğümü var bakalım da
benim o(ğ)lanınan cebelleş[2] olacaklar

[1] sıkkın: deri yüzeyinin pütür pütür sivilcilerle dolması

[2] cebelleşmek: ilgilenmek, uğraşmak, zorlamak